

‘Vanaf het begin is het je kindje’

*Van 9 oktober tot en met 15 oktober 2025 vindt wereldwijd de **Baby Loss Awareness Week** plaats, onderdeel van de **Baby Loss Awareness Month**, Oktober. Vele mensen staan in deze periode extra stil bij het verlies van hun kindje. RTV Hattem staat ook stil bij deze belangrijke week en interviewde eerder al Liesbeth en nu Oleg en Willemiek die allen in 2023 een kindje verloren. Mensen weten nog vaak niet hoe zij moeten reageren op het verlies van een kind, ongeacht de leeftijd van het kind. Daarom is het delen van persoonlijke verhalen zo belangrijk. Want hoe is het om je baby te verliezen?*

door Anjana Gort, journalist RTV Hattem - 15 oktober 2025

Afwijkende echo

Willemiek: ‘Zodra we die positieve test in handen hadden waren we heel erg blij. Het was ons eerste kindje en we waren zo gelukkig! Ik was ook veel eerder zwanger dan we hadden gedacht. Die eerste echo’s waren hele mooie momenten en de eerste keer het hartje horen was - hoe cliché ook - heel bijzonder. Je voelt zoveel liefde voor je kindje. Alleen toen kwam de dertien weken echo en toen hoorden we dat ze te klein was. Het was nog niet echt een serieus signaal, maar ik weet nog dat ik op het scherm zag dat ze nog maar op elf-en-een-halve week zat qua groei en ontwikkeling, in plaats van de dertien weken die ze eigenlijk zou moeten zijn. Toen was ik echt wel ongerust. Ik werd ook eigenlijk gelijk al heel verdrietig. Ik dacht: er is iets niet goed.’ Oleg vult aan: ‘Ja, jij had echt moederinstinct ofzo. Ik had dat niet. Ik word pas ongerust als er ook echt bewezen iets is.’

Zwaar gevoel

‘Ja, hoe blij we ook waren, ik had ook een soort heel zwaar gevoel tijdens die hele zwangerschap. Al vanaf het begin. Bij de echo’s was ik wel altijd heel blij om ons kindje te zien, we wilden haar ook zo graag. Maar dat zware gevoel dat bleef. Ik denk dat ik ook daarom al zo verdrietig werd toen ze achter bleek te lopen. Ik wist toen eigenlijk al: het zit niet goed. Toch moesten we toen de hele molen nog door. Toen we wisten dat ons kindje achterliep, kregen we bijvoorbeeld eerst allerlei vervolgonderzoeken in het Isala vrouw-kind centrum, in het ziekenhuis dus. Dit waren heftige weken voor ons. We zagen allemaal ernstige afwijkingen op de echo, een open ruggetje, een hersenafwijking en ons kindje was veel te klein terwijl de placenta juist heel groot was, dat klopte niet. Maar hoewel de afwijkingen die we zagen er heel ernstig uitzagen konden de

artsen nog niet veel zeggen over wat de impact zou gaan zijn voor ons kindje en voor ons, ze vroegen ons: “Wat willen jullie?” maar wij wisten dat ook niet. Dat was heel moeilijk. We wisten dat we moesten kiezen, maar dat is geen menselijke keuze. We kregen nog een vlokcentest aangeboden, dat vond ik spannend, maar dat wilden we in deze situatie toch wel graag doen. Ik merkte dat ik met een heleboel vragen zat. Voor dit kindje, maar ook voor onze toekomst. De vlokcentest bracht ons uiteindelijk duidelijkheid. Ons kindje bleek een ernstige chromosoomafwijking te hebben, ze - we wisten nu ook dat ze een meisje was - had van alle chromosomen drie, in plaats van een paar van twee. Dit betekende dat ze niet levensvatbaar was buiten mijn buik. Ik weet dat moment nog precies, dat we dat nieuws kregen. Ik voelde verdriet: ons kindje gaat dood, ze kan niet leven op deze wereld. Maar we waren ook opgelucht, nu hoefden wij niet voor haar te kiezen.’

Niet levensvatbaar

‘Het voelde wel wat ingewikkeld, deze afwijking is zo ernstig dat het vaak zorgt voor vroege miskramen, maar ons kindje groeide nu toch al een paar maanden in mijn buik en ze was nog heel sterk. Je zou niet verwachten dat ze zoiets ernstigs had, maar dat was wel zo. Nu we wisten dat ze niet levensvatbaar was hebben we besloten haar geboren te laten worden. Vanaf dat moment was het namelijk ook heel moeilijk om nog zwanger te zijn; je weet dat ze zal gaan en niet levensvatbaar is, daar heb je geen invloed meer op.’

Rollercoaster

‘We kijken ondanks alles wel heel erg goed en warm terug op hoe we zijn begeleid vanuit het ziekenhuis en ook vanuit de verloskundigen. Het ziekenhuis heeft ons heel goed begeleid en geïnformeerd, we voelden ons echt gezien en geholpen. En de verloskundige bood aan om nog een mooie echo te maken de dag voor de geboorte, waarbij we niet zouden focussen op alle ernstige afwijkingen die ons dochttertje had, maar het doel juist was om nog mooie beelden van haar te hebben. Dat is ons wel heel dierbaar. Tegelijkertijd was het ook heel dubbel. Ze was heel sterk nog, ze leek het ook goed te hebben in mijn buik. Daar troost ik me dan ook mee, dat ze het in mijn buik echt goed lijkt te hebben gehad.’ Oleg knikt. Willemiek: ‘Maar die avond was heel moeilijk toen ik medicatie moest slikken om de geboorte op gang te brengen. Dat is intens moeilijk en loodzwaar, want je weet dat ze dan komt, maar buiten jouw buik niet kan overleven. Ik vond het ook eng om te gaan bevallen, aan de andere kant keek ik er naar uit om haar te ontmoeten.’ Oleg knikt. Willemiek: ‘De volgende ochtend moesten we al heel vroeg in het ziekenhuis zijn. Dat was een

waas, ik weet daar bijna niets meer van. Ik weet niet meer goed hoe we die ochtend in de auto zaten. Ik weet nog wel dat we heel goed en deskundig zijn opgevangen gelukkig. We werden naar een kamertje achterin op de afdeling gebracht, daar is het wat rustiger. Toen brachten ze twee pillen in, vaginale tabletten, om het geboorteproces verder op gang te brengen. Na ongeveer een uurtje kreeg ik al weeën en kwam de bevalling op gang. Toen is ze rond 13 uur geboren, dus in één ochtend.'

Pijn

'Ik had niet verwacht echt pijnlijke weeën te krijgen omdat ze nog zo klein was. Toch was dat geboorteproces ergens ook goed. Het voelde voor mij een beetje alsof dat het laatste was wat ik nog voor haar kon doen, omdat we haar daarna toch nog even bij ons konden hebben en we haar onze liefde konden geven.'

Oleg knikt stil. Willemiek: 'Ik wist dat ze waarschijnlijk tijdens de geboorte zou overlijden, of vlak ervoor, dat konden de artsen niet goed zeggen. Maar ik weet nog exact het moment van haar geboorte. Ik voelde het toen ze eruit kwam en vervolgens was het helemaal stil. Toen heb ik hard moeten huilen.'

Willemiek: 'De verloskundige en de arts waren beide bij de bevalling en hadden gevraagd wat we wilden, of we ons dochttertje wilden zien. In tegenstelling tot vroeger bij eerdere generaties werden wij gestimuleerd om het wel te zien, ze zeiden dat dat vaak toch wel beter is voor het proces daarna. We hadden afgesproken dat zij ons dochttertje eerst zouden zien en aanpakken en dan voor ons zouden beschrijven hoe ze eruit zag. Toen ze haar voor ons beschreven hadden wilde ik Lucie - want zo heet ze - wel heel graag zien.'

Een echt kindje

'Toen we haar zagen, zagen we een echt kindje. Piepklein natuurlijk, en ze had een andere kleur, maar alles was er, vingertjes, teentjes, volgens mij zelfs nageltjes. Ik was zo trots op haar en het voelde echt alsof ik moeder was geworden. We hadden van te voren een dekentje uitgezocht in het ziekenhuis, daar hebben we haar toen in vastgehouden en bekeken. Ze was echt heel erg klein.'

Oleg: 'Ik vond het wel moeilijk, ik wist niet zeker of ik haar wel wilde zien. Het deed allemaal zoveel pijn. Ik vond het best ingewikkeld.' Willemiek: 'Ja dat was het ook en ik weet hoe moeilijk dat voor je was. We hebben uiteindelijk ook haar ruggetje nog bekeken.' 'Ja' vertelt Oleg, 'dat was ook wel heel moeilijk. Ik wilde dat eerst ook niet. Ergens was ik toch bang dat het ruggetje gewoon normaal zou zijn en we de verkeerde beslissing hadden genomen door haar geboren te laten worden, maar toen we het zagen wisten we wel; ja ze was

echt niet gezond.' Willemiek: 'Daarna hebben we alleen nog de mooie dingen van haar bekeken en Stichting Still kwam nog foto's maken. Daar was ik achteraf zo blij mee.' Voor Oleg lag dat wat ingewikkelder: 'Ik wist wel dat ze er wat moois van zouden maken en ik begreep de waarde wel, maar op dat moment deed het eigenlijk teveel pijn. Op dit moment - het is twee jaar later - heb ik ze nog niet bekeken. Maar later wil ik er wel de tijd voor nemen om mijn dochtertje nog te bekijken. Ik denk dat het dan meer waarde voor me heeft.' Willemiek: 'Ja we gaan daar beide anders mee om en dat mag, we geven elkaar daar ook de ruimte in. Ik heb bijvoorbeeld een foto van haar voetjes op mijn nachtkastje staan.'

Afscheid

Willemiek: 'Na dat alles kwam de keuze wat we met ons dochtertje wilden doen. We konden haar mee naar huis nemen, dan moest ze - en dat klinkt misschien heel gek - in een bakje water in de koelkast. Ik denk dat wij dat een beetje te ingewikkeld vonden, we hadden ook niet echt behoefte om haar nog aan andere mensen te laten zien. Ze was ons eerste kindje, we wilden het afscheid graag samen doen. Dus dat hebben we gedaan, we hebben haar nog een hele tijd vastgehouden en bekeken. Toen heeft een verpleegkundige haar heel mooi in een klein kistje gelegd. En toen zei ze heel fijngevoelig dat ze het kistje wel buiten ons zicht dicht kon doen. Dat vonden we heel fijn, dat het niet voor onze ogen dicht ging. Ze liet ons nog even alleen met Lucie om afscheid van haar te nemen. Dat was een zwaar moment, want we wisten dat we haar daarna nooit meer zouden zien. Toen hebben we haar meegegeven aan de verpleegkundige die de verdere zorg voor haar droeg.

Die avond gingen we weer gewoon met onze eigen auto terug naar huis. Ik was wel bevallen, maar we hadden geen kindje bij ons. Ik voelde me leeg. Die week daarop werd ons dochtertje gecremeerd. Omdat ze zo klein was mochten we er niet bij zijn, maar we wisten wel het tijdstip. Dat was ook wel heel gek en moeilijk, om thuis te zijn terwijl je kindje gecremeerd wordt. We hebben een kaars aangestoken en ik hield het dekentje waar ze in lag dicht bij me. Later hebben we de meneer die haar gecremeerd heeft nog wel gesproken en die heeft ons alles verteld over hoe dat is gegaan, haar laatste reis. Dat vonden we wel heel fijn, we weten nu dat er met heel veel respect met haar is omgegaan.'

Kraamvrouw zonder kindje

'De fysieke nasleep was ook echt nog zwaar. Ook bij ons dochtertje (we hebben nu nog een kindje) voelde ik me echt een kraamvrouw, dit wordt denk ik weleens onderschat. Ik was nog heel zwak van de bevalling en het bloedverlies,

ik was heel duizelig, mijn ijzer was laag; ik moest echt aansterken. Dat was tot mijn eigen verbazing gewoon allemaal hetzelfde; ik was ook bij die termijn, zestien weken, gewoon een kraamvrouw, alleen zonder kindje. Wat nog het zwaarst was aan dat fysieke stuk was dat na zes weken ook nog bleek dat er nog stukjes van de placenta waren blijven zitten. Toen moest ik nog een hysteroscopie. Toen ik dát hoorde, stortte ik in.

De ingreep verliep gelukkig goed, al was het wel heel confronterend om mijn lege baarmoeder op het scherm te zien. Toch kwam er daarna uiteindelijk ook wel een soort rust.'

Traumabehandeling

Willemie: 'Ik heb in het ziekenhuis nog wel traumabehandeling (EMDR) gehad om beter om te kunnen gaan met alles wat wij hadden meegemaakt en vooral ook met de echo's. Ik zei zelfs tegen de dokter: "Als ik weer zwanger word, moet je me maar onder narcose brengen om een echo te kunnen maken, want ik kan dat niet meer aan". Ik kreeg al paniek als ik mensen hoorde praten over een echo; bij mij had de echo waarop we alle afwijkingen hadden gezien heel veel gedaan. Toen terwijl ik die EMDR therapie nog volgde raakte ik weer zwanger. Dat was heel spannend en tegelijkertijd ook helend, het gaf ons hoop. We verlangden zo sterk naar een kindje wat bij ons mocht blijven en waar we voor konden gaan zorgen. Want ik had soms ochtenden gehad dat ik niet wist waarom ik nog opstond.'

Steun

Willemie: 'We hebben heel veel mooie en fijne steun van onze omgeving gehad nadat we Lucie verloren waren en ook daarvoor al, toen we wisten dat het echt helemaal mis was. Ik merkte in die periode hoeveel mensen we om ons heen hebben staan.' Oleg valt haar instemmend bij. Willemie: 'Wat bijvoorbeeld heel troostvol was, zijn de kleine cadeautjes die we voor ons dochttertje kregen. Gewoon een stukje liefde voor haar, net als bij een geboorte van een voldragen kindje. Die liefdevolle kleine dingetjes voor je kindje zijn heel troostvol en helpend. Ook kregen we van naaste vrienden bijvoorbeeld een boekje over stilgeboorte, ze hadden echt moeite gedaan en leefden mee. Of van mijn zus een herdenkingskaars. Ook kregen we veel lieve kaarten, ook vaak uit onverwachte hoek. Of een opmerking als: "Ik weet niet veel te zeggen, maar ik vind het heel erg voor jullie." Oleg vult aan: 'Ja en we begrijpen echt dat het voor de omgeving ook heel moeilijk was. Zij hebben het niet meegemaakt.'

Verdriet

Toch waren er ook situaties die heel moeilijk en pijnlijk waren. Willemiek en Oleg willen hier ook open over zijn, om bewustwording te creëren over hoe het voor ouders kan voelen. Tegelijkertijd willen ze ook niemand kwetsen, dus het is best moeilijk voor hen om open te zijn over hoe die tijd echt was. Oleg: 'Het was gewoon een hele moeilijke tijd en het klinkt misschien raar, maar hoe minder woorden van mensen, hoe beter soms, wat mij betreft.' Willemiek valt hem bij: 'Het is heel mooi als mensen met woorden willen steunen, maar soms weten mensen ook niet zo goed wat ze kunnen zeggen en zeggen dan soms iets wat kwetsend kan zijn. Oleg: 'Ja, wij hebben het soms ervaren, klinkt hard, maar het was ons eerste kindje en het voelde een beetje alsof mensen zoiets dachten als: "Oké, de eerste pannenkoek is mislukt, nou dan maak je toch een nieuwe?" maar wij hadden echt verdriet om ons dochtertje!' Willemiek: 'Ja precies, wij waren gewoon wel ons kindje verloren. Mensen willen graag iets zeggen om je beter te laten voelen of je af te leiden en dat is ook troostend bedoeld, dat weten wij ook. Ik wilde alleen niet afgeleid worden, ik wilde juist bij mijn verdriet zijn en de ruimte krijgen om te kunnen rouwen om Lucie.'

Verschillen en liefde

Wat heel troostend was, was het kindje dat na Lucie nog kwam. Hij werd in dezelfde maand een jaar na de stilgeboorte van Lucie geboren. 'Alsof ze toch nauw verbonden zijn en ergens toch broertje en zusje zijn geweest.' Het was natuurlijk wel allemaal heel dubbel. Willemiek: 'Maar we hebben ook geleerd dat pijn, rouw, verdriet en blijdschap soms naast elkaar staan.' Het een hoeft het ander dus niet weg te maken, vinden Oleg en Willemiek beide. Willemiek: 'Tussen ons heeft het ook iets gedaan, iets moois eigenlijk. Het heeft onze relatie hechter gemaakt.' Oleg valt haar bij: 'Ja, we moesten toch samen door al dat verdriet heen, elkaar ondersteunen, dat maakte ons wel hechter'. Willemiek: 'Wij rouwden heel verschillend allebei, maar lieten elkaar ook vrij in onze rouw. Jij wilde sporten hè?' wijzend op Oleg. Oleg: 'Ja, ik moest iets doen, bewegen, sport was voor mij een soort bewegingstherapie denk ik, een uitlaatklep, dan kan ik beter verwerken. Terwijl zij zich juist liever even opsloot, thuis.' Willemiek: 'Ja, onder de mensen zijn was moeilijk voor mij in het begin, ik voelde me zo kwetsbaar, zo onbeschermd, alles zat nog zo hoog. Alle eerste keren dat ik ergens kwam moest ik huilen. Ik wilde vooral graag veel in de natuur zijn en bracht ook veel tijd bij mijn ouders en familie door. Bij hen voelde ik me het meest veilig. Langzaam ging het steeds iets beter en begon ik me rustiger te voelen en kon ik dankbaar zijn voor ons dochtertje. Wat ik heel fijn vond was dat Oleg er voor mij was als ik heel verdrietig was, dan hield hij me

gewoon vast, zei niet veel, maar hield me vast.

Dankbaarder en wijzer

‘Lucie heeft me persoonlijk ook wat gebracht. Er is echt een Willemiek voor en een Williemiek na Lucie. Ik ben dankbaarder. Wijzer, op een bepaalde manier. Ik kijk nu veel meer naar wat echt belangrijk is, ‘sadder but wiser’ zoals het spreekwoord zegt. Ze zal ook altijd onderdeel van ons leven zijn, al zitten we nu wel weer gewoon in het normale leven. Ik voel bijvoorbeeld ook echt intense dankbaarheid om ons zoontje, dat hebben we allebei hè?’ kijkend naar Oleg. Die knikt. Willemiek: ‘We weten nu dat een levend en gezond kindje echt niet vanzelfsprekend is, het blijft toch een wonderlijk proces. Het heeft ons leven op een bepaalde manier zeker rijker gemaakt en op een dag zullen we ons zoontje gaan vertellen dat hij een zusje heeft.’ Oleg knikt: ‘Ja en toch, van de ene kant bekeken was ik misschien liever wat minder wijs, had ik het deels liever niet meegemaakt want het heeft zoveel pijn gedaan. Anderzijds op een bepaalde manier ook iets moois. Het heeft me wel dingen geleerd en laten zien, maar nu overschaduwde de pijn nog teveel. Het liefst zou ik toch willen dat niemand dit mee hoefde maken, maar dat kan niet. De mooie kant ervan vind ik, ook al was het maar heel kort, ze was toch ons dochtertje.’ Willemiek vult aan: ‘Ja, hoe verdrietig ook, ik vind het toch mooi dat we haar hebben gehad, ik ben blij dat Lucie in ons leven is gekomen, ze is toch ons eerste kindje.’ Oleg knikt.

Het is toch je kindje

Willemiek: ‘Wat ik verder nog kwijt wil is dat wij dit interview heel graag wilden doen omdat we het heel belangrijk vinden om meer begrip en kennis te verspreiden. Ik denk dat mensen ons ook heel erg een gezond kindje gunden en daarom bijvoorbeeld zeiden dat het wel goed zou komen met ons. Dat was fijn, alleen aan de andere kant was het soms pijnlijk omdat we wel net een kindje waren verloren. Ik vind het belangrijk om mee te geven dat mensen het verdriet van de ouders niet weg hoeven te maken, er gewoon zijn en luisteren is genoeg. Ik heb gemerkt dat ik juist graag over Lucie praat. Om die reden delen we ook ons verhaal. En daarnaast om uit te leggen dat een baby’tje altijd je kindje is. Of je nu drie, zestien, twintig of veertig weken zwanger bent. Vanaf het begin, met die positieve test in handen, is het je kindje. In elk geval, zo heb ik het ervaren.’

Noot van de redactie: de achternamen zijn bij de redactie bekend.